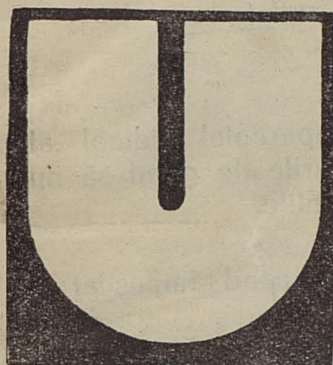

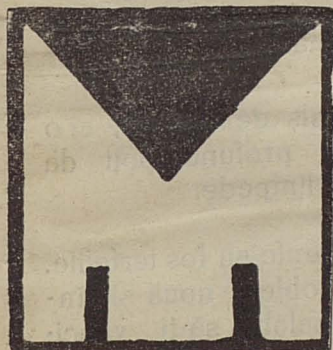
Penetral

cerul destrămat în parcele căzut peste timpuri
brăzdat de poteci și cuiburi de suflet
deschis totdeauna la cei cari au aripi
coboară și azi spiralul inedit.

iată prăbușiri, dorinți, renunțări, ancestrale
cum se grămădesc sub piept cadavre
vrein să ne incendiem împreună cu ele
posibilitând germinarea versului stâncă

cine va înțelege oare valoarea metalului pur
fără fâlșificări fără amestec aproape absurd
constituind fondul penetrant al genului acesta
în care sufletul mi se plantează ca arbori în grădini

george bogza

❧ CUIUL ❧

*La Nord cuiele sunt țipete de lemn
pătruns în lemn—la Sud cuiele mici
sunt paraziții șindrilelor.*

*In Est
cuiele sunt baionete'n palma
vrășmașului vremurilor—Crist*

*In Vest
cuiul e cui de care
spânzura lumea-ori
m'agăț pe mine.*

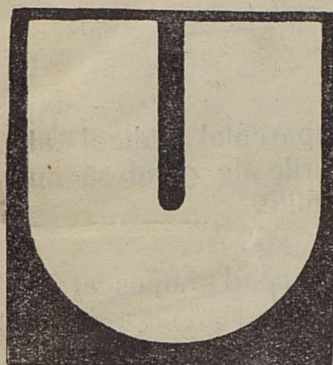
1926

al. tudor-miu

desen

g. b

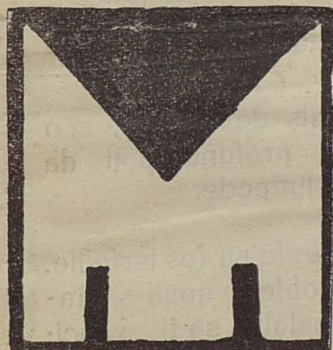
Penetral

cerul destrămat în parcele căzut peste timpuri
brăzdat de poteci și cuiburi de suflet
deschis totdeauna la cei cari au aripi
coboară și azi spiralul inedit.

iată prăbușiri, dorinți, renunțări, ancestrale
cum se grămădesc sub piept cadavre
vrein să ne incendiem împreună cu ele
posibilitând germinarea versului stâncă

cine va înțelege oare valoarea metalului pur
fără falsificări fără amestec aproape absurd
constituind fondul penetrant al genului acesta
în care sufletul mi se plantează ca arbori în grădini

george bogza

❧ CUIUL ❧

*La Nord cuiele sunt țipete de lemn
pătruns în lemn—la Sud cuiele mici
sunt paraziții șindrilelor.*

*In Est
cuiele sunt baionete'n palma
vrășmașului vremurilor—Crist*

*In Vest
cuiul e cui de care
spânzura lumea-ori
m'agăț pe mine.*

1926

al. tudor-miu

desen

g. b

== 1927 ==

NERV

Intinzi brațe de foc
Spre ȧata Evei
Statue vie,

Silești pe Dumnezeu să se sinucidă.
Bați aerul cu călimări reumatice
Cu penița înjunghii adânc, carnea hârtiei
Făcând să fășnească vibrații
Idei și vibrații.

Botezi gulerul din jurul gâtului : ștreang.
Și te transporti su' ceața Londrei
Ace, ace, ace, înțepături
Inima într'o vioară plânge
Cu o masea găunoasă
Asculți Clopetele bisericilor
Doar ai murit
Subit

GARĂ

Ingerii plâng din trâmbiți siderale
Drum care duce la cer
Brațe de fier, polul pământului
Svârcoliri întocmai ca în Japonia.

Bang !
Sunt sigur că aici
In coșul acestei locomotive
Bolșevici nemernici, au închis pe
Olga
Marea ducesă a rușilor

Nu vedeți voi,
Cum păru-i de fum
Se zbate și îmbrățișează disperat vântul
Și cum din el se scurg diademe
Și ace cu diamante de scânteii ?

Tăiați ecuatorul energic
Gară
Noapte și gară.

CLIPA SPÂNZURATA

Gânduri otrăvite, blestemuri
Viață sleită, totuși îndemnuri
Ferestre deschise disperat orizontal,
Glonțul pătruns în inima de cal.
Fâlfâiri albe, zborurile moarte
Cui înroșit, creeri în parte
Se speră se speră,
Iar ștreangul prosperă.

george bogza

Piatră Cubică

pentru un pavaj sufletesc.

* Pentru a spinteca aparentul ridicol al învelișului, se cere ca vârfurile de gând să nu fie tocile în calcule mercantile.

* Un vultur poate fi oricând împușcat și făcut bucăți.

Nu va putea fi însă niciodată prins într'o cursă de șoareci.

* Odată pornit spre a nu deraia în burlesc, se cere tact.

Dar prea mult tact te va sili la suprimarea oricărei eșiri, expunându-te la constipație sufletească

* La unii zâmbetele de ironie intră în scenă la un moment nepotrivit.

Dacă crisparea realității nu le oprește brusc, se sparg împreună cu personagiu în hodorogeala oalelor de humă.

* Dacă nu te ferești fals de mocirlă, ci o străbați eroic înfundându-te profund, poți da dincolo de un strat cu apă limpede.

* Toate blazoanele existente au fos terfelite.
Pentru a ajunge la o noblețe nouă și interfelibilă se cere ca în prealabil să-ți vaci-
nezi sufletul cu noroi.

* *

* Dacă uneori port în piept o inimă, în schimb totdeauna am în buzunar o cutie cu prezervative.

* Nu voi tipări o carte decât atunci când voi fi sigur că din filele ei am să mă pot desprinde întreg, spre a sări la cititor să-l strâng de gât.

* Fraza să-mi fie un impetuos organ viril care să dezvergineze sufletele îmbăcsite și să lase în ele sămânța cerurilor noi.

* Adeseori arta este dreptul suprem al artistului de a-și bate joc de orice.

george bogza

SĂRUTUL

ALBUM PENTRU TOATE FEMEILE

Aramă bătută pe gânduri.
Cărbune cernit pe simțire
soare de sare
joc de pîsoi
suc de noroi.

Rugă de târg interzis
dor răscolit
gând în zvon de amvon
umblând prin crânguri de fapte
dormind în cuiar de năpârci

dat pradă patimei verzi
legat în râvnile roșii
mai bine se'ntinde în urbe
stropit cu lacrimi de teasc
și numai atunci e fecund
când e sorbit pînă la fund

1928

al. tudor-miu

Z I Z I.

fată care ai crescut trecută prin inele
și zâmbete împărțite cu lacrimi cu cunună
fată care te-ai hrănit cu stele
orizantal azi vinzi dragoste la streini

îți închin fie ora aceasta și penița virgină
și gândurile ți-le prn cunună pe pântecul rotund
unde mâinele tele cumînți deșteaptă sexul
pe când ochii se pironesc în tavan cu picioarele

iată te mângâi și îți spun sora mea
te idealizez spre disperarea fetelor burgheze
îți inobilez gestul grotesc care varsă căldarea
cu apă desinfectantă și espermatozoizi

și trupului tău ciuruit de injecții un imn închin
il fixez înalt la răsparția veacului
în biserică îl sui în locul icoanelor reci
și îl încing în crezuri noi cu farmec de comori

george bogza

* Partitură epică *

(Alegretto)

slaba coardă 'n hol piuie
rândunicile codalbe — din epiderme
râme — (andante) — vâsc în colbul
căiei ramă — peste munți zăpadă
acră vreme — sobră (pizzicato) — sfânt
bătut în aqua-forte
stăi!

Suie armă — sâc — sărac
să suie scara sârme 'n salt.
In seraiul Fatmei slave-atunci
servi nuci — trei—eunuci — să-i duci
caduci — comarnic — cărc
Fum — jaun-Fony-frig.
Grig!
strig numele câinelui meu lup —
Calup.

1926

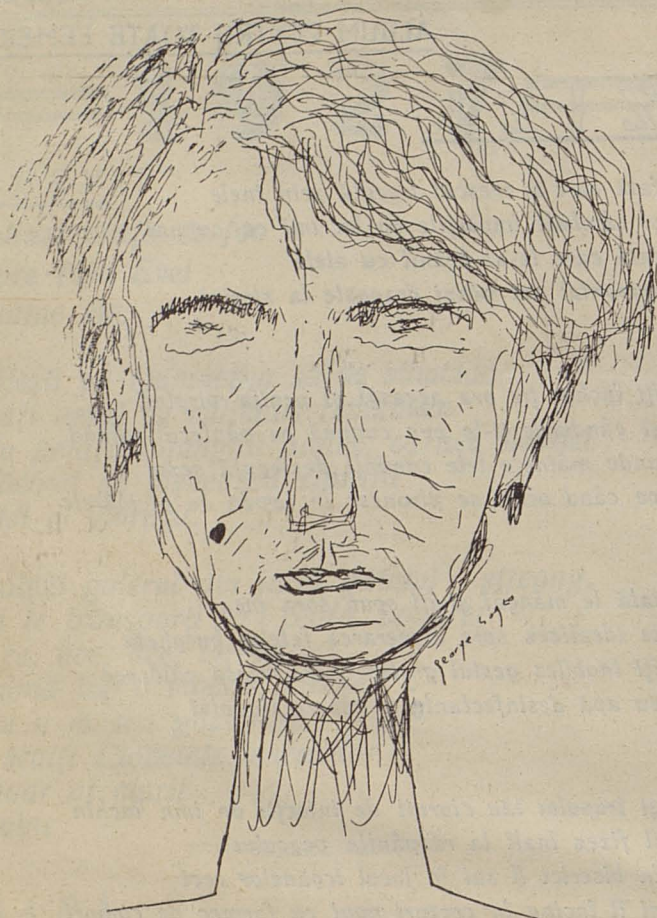
al. tudor-miu

P I E D E S T A L
i v
l o
a r
o n
e c
a

te pipăi voronco pe meridianul parîsului
sînt în veac pașii tăi de inovator
tu ai fi proaspăt și nou chiar dacă ai trăi la ecuator
fiindcă te plimbi în avion ca'n aripile visului

te simt în sufletul meu pe un filț cu ulise
bătrânul cel viu din veacurile moarte
care a luptat în fața cetăților cu porțile închise
și a știut să citească viața întocmai ca pe o carte.

george bogza

georga bogza

autoportret

AMESTEC TIPĂTOR.

amintiri de acum 5000 de ani.

Din umbrele inconștientului se desprind stafiile obsesiei și bat la poarta înțelegerii.

Gonirea lor la balul luminilor artificiale: inutilă.

Revin ca urma funiei pe gâtul spânzuratului. Sunt cadavre pe cari și viermii refuză să le mănânce. Se scurge în suflet cu mirosuri clocite.

Nu am avut niciodată năzuința de a scrie frumos. Frumosul adevărat stă dincolo de simțurile noastre, iar cel de care ne sezizăm nu este decât un aspect dulceag, un fel de prăjitură delicioasă, preparată după o rețetă sigură.

Dorința mea cititorule, este ca lectura acestei bucăți să-ți ofere aceleași senzații ca și mirositul unei hășnale dintr'un port cosmopolit unde se încrucișează fecalele diverselor rase.

Deși autor celebru, mă poți citi cu ismenele sufletului neprimenite.

ATENȚIUNE:

Cum am eșit din pântecile mamei: m'au prins și m'au legat. Preexistența mea de acum 5000 de ani am început-o ca sclav. Meseria era grea și de fiecare clipă. Sub lovituri de bici aram adânc pământul. Grâul creștea mare fiind udă cu sânge. Revărsările Nilului cari aduc nămol și îngrășe pământul este o născocire stupidă a profesorilor germani, cu ochelari, chelie și sexul pierdut în pantaloni largi. Secretul recoltei abundente era cu totul altul. În fiecare primăvară, spinările noastre vărsau valuri de sânge pe cari pământul le

sugea bețiv. Plăgile erau dureroase dar lucru părea firesc. Peste câteva luni, huma ne întorcea sângele sub formă de azimi coapte în cenușă, pe cari noi le mâncam cu mare poftă seara când strigoi strâneau luna de gât și crocodilii ne ofereau grațuit scene de amor.

Dormeam cu toții maldăr de carne sub cerul înalt, înalt. La fiecare răsărit de soare trebuia să fim gata de muncă, cu picioarele întinse ca un arc și în afară de aceasta capul să ne fie ras proaspăt. Moda introdusă tare de câteva veacuri tot nu scăpase țara de păduchii pe cari Duminica și sărbătorile legale mama mi-i căuta la subțiori spre ai omorâ apoi, sfărâmându-i în dinți-i naturali.

Deși avea mai mult de 130 de ani nu purta dantură falsă și nu avusese niciodată dureri de măsele. În gloata noastră se bucura de multă trecere și pântecul ei era invidiat fiindcă putuse coace în el un prunc ca mine.

Căci eram un om extraordinar. Din toată țara, doar eu singur puteam să număr fără de nici o greșală cele 77 — numărul sfânt — de lovituri pe cari călăulul un asirian scurt și bou mi le trăgea pe spinare de câte două ori pe zi. Și tot eu singur îmi calculam în centimetri cubi sângele curs. Toate acestea le făceam matematic, cu un sânge rece ca solzii crocodililor, ca și cum nici nu ar fi fost vorba de carnea mea. E drept: călăul uimit de atâta deșteptăcune se înfură sălbatec punând multă foarte multă pasiune și putere în executarea sentinței doar mă va zăpăci durerea. În zadar. Eu despersonalizat număram în tact

cu loviturile: 74, 75, 76, 77, cel din urmă pocnet punea pe spinarea mea — ca o pensulă pe un tablou — ultima nuanță. Pielea îmi era apoi o pânză expresionistă cu toate culorile încrucișându-se în linii și cuburi, trase viguros de vârful biciului penel inconștient dar inspirat.

Doar Karatung scribul, îmi era îndatorat și recunoscător. Numărându-mi singur loviturile, în timpul acesia el era liber, putându-se deda în voce, dragostei sale cu Gladis.

Gladis era femeie și pe moșia stăpânului nostru avea rol de pisică. Prindea pur și simplu șoarecii cari s'ar fi ivit pe țărini. Avea doi ochi ca două lășuri de sabie, picioarele din arcuri, resort conștient, iar trupul din inele și mingi de cauciuc.

O văzusem de multe ori în exercițiul funcției, și suplețea ei, semănase în carnea mea un gând pervers, care creștea spăimântător cu fiecare trecere a soarelui la meridian.

Cu prilejul unei serbări religioase, când mi s'au luat și pentru timpul nopții — mie sclavul cel mai recalcitrant — butucul dela mâini și picioare, mi-am dat vertiginos seama că o iubesc prăpăstios pe femeia pisică.

Am făcut atunci într-o cismărie un album din foi de papirus, și după o noapte în care nervii mi se învârteau în carne, ca bice de foc, am scris în frunte următorul:

Preludiu

În satul acesta vechi, păraginit
În care fiecare om din tată'n fiu a mucezeit,
În satu'acesta 'n care încă se mai crede în vr'un zeu,
În satu'acesta 'n care crima e necunoscută
În satu'acesta 'n care încă e amor nevinovat
Noi cei ce-avem în suflete cucută,
Ne vom iubi pervers și blestemat.

Pământul ne o primi târziu zdrobiți
Cu propriu nostru sânge otrăviți.

Aveam atunci 19 ani.

Perversitatea mea anticipase cu foarte multe zeci de secole. Dar Gladis, ființa rudimentară nu s'a putut seziza de rafinamentul albumului meu și a continuat să se dragostească cu scribul care în fiecare apus de soare, o trăgea de păr bătând-o cu pumnul peste ceafa drept dovadă a iubirii lui.

M'am simțit jignit profund și în capul meu a țâșnit un fulger. Dar a fost gonit de sfârșitul biciului care regulat îmi mângâia spinarea, împrăștiind tristețele ca pe nori.

Pe atunci chiar la un tip subtil ca mine, sufletul nu avea rol preponderent și glasurile lui nu erau ascultate.

În primul plan era stomacul pe care îl satisfăceam intens și cu voluptate. Venea apoi sexul care țipa în mine ca primăvara măduva în copaci. În afară de bici carnea îmi era brăzdată în lung și lat de pădurile sălbatice ale pasiunii.

Dar eram sclav. Și lanțurile mă țineau cu frături ca în Arabia armăsarii. Deaceia când mă apropiam de malul Nilului mă tăvăleam țipând în mālul lui.

De ce nu v'as mărturisi-o?

Iubeam pământul posedându-l ca pe o femeie. În lipsa ei, sămânța mi se scurgea în înbrățișările nămolului.

La urma urmei femeia fusese făcută tot din pământ. Huma era amanta mea și o iubeam cu pasiune.

Toate acestea nu sunt scrise în piramide, dar trăiesc vii, aici în carnea mea.

Desechilibrul nu știu cum a venit. Pedepsele nu se mai îndulcise spre a permite gândurilor să zburde și la epoca aceea nu-l citisem pe Freud spre a avea ideie de influențele funeste ale nesatisfacerilor sexuale. După atâtea mii de ani îmi reamintesc doar o stare vagă de scârbă de viață, pe deasupra sufletului se făcuse o spumă ca la botul animalelor turbate.

Mergeam veșnic gata de prăbușiri în infinit.

Neliniștea sufletului avu de astă dată influențe asupra trupului. Slăbiți. Deși nu se inventase încă cuvântul UMANITATE, stăpânii se îngrijorară de starea mea și porunciră să fiu lăsat liber.

Hoinării la umbra copacilor.

Un gând vagabond îmi analiză sufletul și desvăluî în el lucruri pe care nu le aș fi putut bănuî vreodată. Gladis femeia pisică, nu era uitată după cum crezusem eu. Constatai cu groază că acum o iubesc mai mult ca niciodată. Am vrut să gonesc proiectil spre ea, dar orice aripă fură excluse.

Gladis avansase dela scribul Karatung și era acum amanta lui Oconav fiul stăpânului meu.

Nu mai prindea șoareci, trupul îi era învăluit în pânze scumpe în loc de pământ începuse să ia mirosul apelor tainice — aduse cu corabia din țări depărtate — cu cari în fiecare seară o babă o freca în coliba amenajată special pentru ea.

Deși n'aveam decât douăzeci de ani, sufletul îmi începuse să roiască de viermi, fruntea căpăta cute, iar colțurile gurei să lăsară adânc în jos.

Bălos ca un melc mă taram pe urmele iubirii lor. Și deodată în mine fulgerul luci din nou.

Simții dealungul șirei spinării inutilitatea de a exista. Mestecam acum argumentele ca odinioară azima. **INTELESEI.** Capul mi se făcu greu și sufletul se ușură. Zămbind pentru toată lumea, ca un suveran când

se urcă pe tron, m'am apropiat de fluviu sfânt, zgârîind cu pașii mei scoarța pământului dobitoc.

SA MORI PENTRU O FEMEIE...

De pe mal am sărit direct în Nil plocon benevol crocodililor naționali. Apa m'a înbrățișat cu multă bucurie. Dar în fundul ei crocodili începură a roî admirativi în jurul meu.

Fără să vreau făcusem un act inedit sub soare. Eram primul sinucigaș dela facerea lumii și ei omniștienți îmi prezentau omagiile lor. Iar prima sinucidere se vede că a fost să fie nereușită. Deacea valurile s'au transformat în mâini calde de femei cari m'au scos cântând deasupra, întovărășit de crocodili ca de o escortă. Am mers apoi pe apă precum cu câteva mii de ani mai târziu avea să meargă și Isus.

La uscat lumea sezizată prin T. F. S. de acest eveniment universal m'a primit entuziasmată și în corpore m'a declarat: bou.

Pe atunci boii erau însă ceva sfânt.

Dovadă incontestabilă: boul Apis.

Am fost purtat în triumf, pașii îmi călcău pe mal-dăre de carne cari se înțiorau la această atingere sacră. În ochii tuturor femeilor citeam dorinți.

Cât am stat în apă, în împărăția crocodililor, am uitat. Se afirmă de către unii că se scursese un interval de zece zile dela scufundare până la reapariția triumfală. Desigur, în timpul acela am stat de vorbă cu sufletele părinților, în repauz, așteptând o nouă incarnare.

Faima mea crescă cu fiecare clipă și știui să profit intens de ea.

În chiar seara aceia mâncai la masa foștilor mei stăpâni și Gladis târându-și genunchii în nisip venea spre noi aducând capacele cu mâncare. O lovii în șezut cu piciorul iar în suflet cu un zâmbet de supremă ironie. În timp ce venea cu al doilea rând de mâncare, orgoliu-i rănit pompă prin ochi potop de lacrimi cari se scurseră în farfurie. Am refuzat să mai mănânc fiindu-mi teamă de otrăvire.

M'am îmbătat pentru prima oară cu alcool, băutură mie încă necunoscută.

Pentru noapte, mi s'a așternut pe jos, stofe scumpe și frumos mirositoare. Am adormit mângâiat de lună.

Inconștient, ca în vis, am posedat-o pe Gladis care se strecurase șearpe lângă mine. Am iubit-o până după miezul nopții, când în locul ei s'a strecurat având fața acoperită, fosta mea stăpână. La plecare mi-a lăsat o brățară de aur și urma dinților ei, în mușchii brațelor.

În zori a venit fata ei — un copil de 13 ani — spunându-mi că vrea să fie făcută femeie, de către un tip excepțional.

Și am făcut-o.

De a doua zi, îmi începui cariera mea ilustră, de șarlatan internațional. Din necesități cerebrare, practica escrocheria pe o scară întinsă. Carnea mea se

răzbună și ea de privațiunile dureroase de până atunci.

În suflet nu mai era nici o urmă de misticism.

Spuneam prostii pe un ton serios și mulțimea le lua drept mari adevăruri. Pe scribul Karatung îl angajasem pentru a numerota și a ține ordinea femeilor cari cereau favoarea de a mă pipăi.

O seamă din cei cu avere, căsătoriți legitim, fondară o ligă împotriva mea. Cu toate acestea, năvala femeilor nu mai contenea și mă văzui înconjurat de câteva mii.

M'am lăsat îndelung pradă cu satisfacție și sublinieri acestui monstru care voia să secătuiască toate resursele de plăcere din mine.

Dar prevăzător, mă cimentai în diguri de rezistență și mângâierile mele fură socotite drept esență de plăceri.

Era îndeajuns să învălesc în privirile mele, posesia unei femei de către un sclav oarecare, pentru ca ea privindu-mă drept în ochi, să mă simtă pe mine ca autor al senzațiilor oferite de celălalt.

Practicarea acestui sport fu salutară energiei mele.

Peste trei luni, faraonul Cugimir mă chiamă la el numindu-mă poet oficial al palatului

Aveam nobila îndeletnicire de a-i pune în versuri și melodii cuceririle lui de țări și femei.

Poezia începuse a fi trivializată utilizându-se după comandă ca o cârpă de șters praful, la descălețirea frunților, gâdilatul buricului, ațățatul sexului sau ascensiunea sufletului ca 'ntrun balon către culmi nepipăibile. Construcția lor era ușoară: pe scheletul subiectului prindeam hâlcile strofelor până ce poema devenea destul de corpolentă.

Cizelări nu se mai făceau, cel mult adăugiri.

Totuș versurile mele făcură mult zgomot și fură mai răsunătoare ca manifestațiile naturii. Fusesem supranumit poetul care cântă în versuri de bronz. Cu un an înainte dormeam pe pământul gol. Azi adorm pe cele mai frumoase femei, având drept pernă o glorie înclatinibilă.

Anii s'au scurs colorați intens cu plăceri. Călătoream din senzație în senzație, din beție în beție.

În pământul alb și în corpul femeilor rotunde, s'au scurs treptat toți mușchii mei și linia dreaptă a coloanei vertebrale.

Părul — odată cu numirea de poet oficial căpătasem și dreptul de a purta plete — îmi albise.

Îmbătrânii.

Gândurile începură să-mi mobileze viața precum înainte, femeile. Părăsisem paturile lor în favoarea bibliotecilor cu piei de vițel pline de învățăminte.

Devenii un înțelept.

Lăsasem de foarte mult versurile, în schimb făcusem câteva studii încălcite dar pline de mister și neliniște cosmică.

Pusei semne de întrebare Nilului, soarelui și gângănilor cari viețuiau sub tălpile mele.

Însuși femeia mă interesă în mod deosebit și în locul

organului sexual, o pătrundeam acum cu gânduri universale.

În fine, această a 3-a mea faimă de înțelept, crescuse tot atât de repede ca și cele precedente de escroc și poet.

Serbarea era dată în cinstea mea. Se mâncase și băuse mult iar acum oameni se tăvăleau pe jos.

În capul mesei, eu cu regele, ambii în pragul mormântului dar cu sufletul veșnic neastâmpărat, goleam pahare.

De partea cealaltă, Zargi — unul din cei mai înțelepți oameni ai lumii — adormise cu capul pe mâini. Îl priveam straniu, când regele mă întrebă pentru a 3-a oară, ce voi să mai văd.

Eram sătul de dansul femeilor bătându-se singure cu bice, de înghițirea sclavilor de către crocodili, eram sătul.

— O rege,... mi s'a scărbit de tot ce știu,... mă persecută ineditul,... oferă-mi dacă vrei ceva nou ce nu am văzut niciodată... un amestec țipător.

Cugimir se gândi prinzând muștele cari năvăleau pe grăsimile din barbă.

Cugimir chemă apoi căpetenia gărzilor și îi vorbește la ureche

Căpetenia gărzilor lunecă spre Zargi, înțeleptul adormit din celălalt cap al mesei.

Căpetenia gărzilor cu sabia și cu un gest artistic îi despică țeasta lui Zargi.

Zargi se îngălbeni și deschise gura.

Zargi o închise brusc și fu năpădit de roșu.

Creierii lui au fost culeși într-o tîpsie de aur.

La porunca regelui, pe ea ca pe gaura unui closet, Dirucig — un personaj grotesc echivalând în grad cu bufonul — a gemut în durerile facerii.

Apoi în fața mea a fost adusă tîpsia de aur având la mijloc fecalele bufonului, iar de jur împrejur ca o garnitură, creierii înțeleptului.

Era întradevăr un amestec țipător și exalta un abur cald. Am adormit pentru totdeauna — sosise și ceasul morții mele — cu plămâni plini de mirosul acestui amestec.

*
**

Au trecut de atunci 5000 de ani.

În existența mea actuală, când în loc de a cânta în versuri de bronz isprăvile regilor, tipăresc revista Urmuz, îmi este dat să văd tot mai mult amestecul țipător.

În locul săbiei căpeteniei gărzilor, aeroplan, automobile, trenuri, tramvaie pun o deosebită grijă de a amesteca tot mai mult conținutul cutiei craniene cu conținutul intestinelor.

Și lucru curios: creierii nu se simt deloc jigniți în strânsa intimitate cu fecalele.

george bogza

A T E N T I U N E
RĂSPÂNTIA VEACULUI XX
S E A N U N T Ă :

P
O
E
Z

P I
E A
N
E
T
R
A
N
T
I
S
T
Ă

HAUT-PARLEUR.

* Domnul Romulus Dianu, după ce a scris câteva pagini obișnuite pe cari a avut fantezia să le intituleze „viața minunată a lui Anton Pann“, atrage atenția cititorilor prin foiletoane în cari își arată disprețul pentru arta nouă și își autoelogiază opera, la care a muncit doi ani.

Să vă fie de bine Domnule Dianu!

Puteați să munciți și zece. Rezultatul ar fi fost același. Fiindcă adevărul dumneavoastră „care stă pe o treaptă mai sus decât frumosul trecător“, puțin interesează.

Prin munca care v-a dus la descoperirea că Anton Pann era des înșelat de nevastă, nu ați făcut nici un serviciu literaturii — și dacă veți continua pe drumul pe care ați pornit vă vor câștiga poate alte domenii, dar veți pierde orice punct de contact cu literatura.

Faptul n'ar fi — poate — pagubă. Devine însă comedie, fiindcă cu cât spiritul d-voastră practic vă depărtează de literatura adevărată unde nu prea sunt răsplăți cu atât mai mult d-voastră începeți a bate toba că faceți „artă necesară“.

Într'adevăr, artă foarte necesară aspirațiilor persoanei d-voastră.

* Premiul național de poezie a fost decernat anul acesta d-lui Ion Minulescu. După veselul autor al parodiilor, bon-vivantul cântăreț al romanțelor pentru mai târziu.

Statul are dreptate răsplătind cupletistii, viața este atât de tristă..

Născut cu 40 de ani mai târziu, Eminescu ar fi murit tot la balamuc. g. b.

CITIȚI

CITIȚI

B

I

L

E

T

E

D

E P A P A G A L

cea mai mică
foaie zilnică

T
u
d
o
r

r Arghezi

d
i
r
e
c
t
o
r

U

N U

D O R O H O I

Revistă de avantgardă literară

DISCONTINUITE

I
S
C
O
N
T
I
N
U
I
T
E

cea mai nouă revistă de artă
nouă din Franța

M

U

B

A

Revistă internațională
de avantgardă

U

vitrină de artă nouă

R

scrisă de George Bogza și
Tudor Mișu

M

Nu face abonamente

U

Nu recenzează revistele primite

Z

Nu primește manuscripte

C Â M P I N Ă
STR. CAROL, 80

EXEMPLARUL 4 LEI